

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 12 lipca 2012 r. *

Rolnictwo — Refundacje wywozowe — Błędne wskazanie eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Uregulowanie krajowe uzależniające uprawnienie do refundacji wywozowej od wpisania wnioskodawcy jako eksportera w zgłoszeniu wywozowym — Sprostowanie zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów

W sprawach połączonych C-608/10, C-10/11 i C-23/11

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) postanowieniami z dnia 9 listopada 2010 r., które wpłynęły do Trybunału odpowiednio w dniach 24 grudnia 2010 r. oraz 10 i 17 stycznia 2011 r., w postępowaniach:

Südzucker AG (C-608/10),

WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11),

Fleischkontor Moxsel GmbH (C-23/11)

przeciwko

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, M. Safjan, E. Levits, J.J. Kasel i M. Berger (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: J. Mazák,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 lutego 2012 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Südzucker AG oraz WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH przez L. Haringsa i K. Steinkego, Rechtsanwälte,
- w imieniu Fleischkontor Moxsel GmbH przez S. Schuberta, Rechtsanwalt,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu Hauptzollamt Hamburg-Jonas przez T. Petersa, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez B. Schimę, B. Burggraafa i G. von Rintelena, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwanego dalej „kodeksem celnym”) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 90/2001 z dnia 17 stycznia 2001 r. (Dz.U. L 14, s. 22) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 800/1999”).
- 2 Wnioski te zostały złożone w ramach sporów między Südzucker AG (zwaną dalej „Südzucker”), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (zwaną dalej „WEGO”) i Fleischkontor Moxsel GmbH (zwaną dalej „Moxsel”), spółkami mającymi siedzibę w Niemczech, a Hauptzollamt Hamburg-Jonas w przedmiocie żądań zwrotu refundacji wywozowych.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 800/1999 definiuje „eksportera” w rozumieniu tego rozporządzenia następująco:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[...]

- i) »eksporter« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest uprawniona do refundacji. W przypadku gdy musi lub może zostać użyte pozwolenie na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji, posiadacz lub, gdzie jest to właściwe, cesjonariusz pozwolenia jest uprawniony do refundacji. Eksporterem dla potrzeb celnych może być inna osoba niż eksporter w rozumieniu niniejszego rozporządzenia [...]

[...]”.

- 4 Artykuł 5 tego rozporządzenia stanowi:

„1. »Dzień wywozu« oznacza dzień, w którym organy celne przyjmują zgłoszenie wywozowe stwierdzające, że ma być złożony wniosek o refundację.

[...]

4. Dokument stosowany w wywozie w celu skorzystania z refundacji zawiera wszystkie konieczne informacje do obliczenia refundacji. [...]

[...]

7. Każda osoba dokonująca wywozu produktów, w odniesieniu do których ubiega się o przyznanie refundacji, jest zobowiązana:

- a) złożyć zgłoszenie wywozowe w urzędzie celnym właściwym ze względu na miejsce, w którym produkty mają być załadowane do środków transportu;
- b) powiadomić urząd celny na przynajmniej 24 godziny przed rozpoczęciem czynności załadunkowych i określić przewidywany czas trwania załadunku. [...]

[...]

Właściwy urząd celny musi być w stanie przeprowadzać kontrole bezpośrednie i dokonywać identyfikacji towarów przeznaczonych do transportu do urzędu celnego wyprowadzenia poza obszar celny Wspólnoty.

[...]”.

- 5 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3122/94 z dnia 20 grudnia 1994 r. ustanawiające kryteria analiz ryzyka w odniesieniu do produktów rolnych otrzymujących refundacje (Dz.U. L 330, s. 31) stanowi w art. 1:

„Analizy ryzyka mają na celu skierowanie kontroli bezpośrednich na towary, osoby fizyczne i prawne oraz sektory stanowiące największe ryzyko. W tym celu rozpoznaje ona ryzyka i ocenia ich poziom w celu wyselekcjonowania towarów do kontroli bezpośredniej.

Jeżeli [...] państwa członkowskie stosują analizy ryzyka, mogą w szczególności wziąć pod uwagę niektóre z następujących kryteriów, w celu wyselekcjonowania zgłoszeń wywozowych odnoszących się do towarów, które zostaną poddane kontroli bezpośredniej:

[...]

4) w odniesieniu do eksportera:

- jego reputacja i wiarygodność,
- jego sytuacja finansowa,
- pojawienie się nowych eksporterów,
- wywóz nieuzasadniony ekonomicznie,
- poprzednie przypadki sporne, w szczególności nadużycia finansowe;

[...]”.

- 6 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U. L 152, s. 1) przewiduje w art. 24 ust. 1 akapit drugi:

„Bez uszczerbku dla art. 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia [...] nr 800/1999, zgłoszenie celne musi zostać dokonane przez właściciela tytularnego lub, gdzie stosowne, osobę, na której rzecz dokonano przeniesienia uprawnień do pozwolenia lub świadectwa, lub ich przedstawiciela w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia [...] nr 2913/92”.

- 7 Artykuł 4 pkt 5 kodeksu celnego definiuje pojęcie „decyzja” następująco:

„»decyzja« oznacza każdą czynność administracyjną dotyczącą prawa celnego, podjętą przez organ celny w indywidualnym przypadku, mającą skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób określonych lub mogących zostać określonymi; [...]”.

- 8 Zgodnie z art. 5 tego kodeksu:

„1. Na warunkach określonych w art. 64 ust. 2 [...] każda osoba ma prawo do działania przez przedstawiciela reprezentującego ją przed organami celnymi celem dokonania wszelkich czynności i formalności przewidzianych w przepisach prawa celnego.

2. Przedstawicielstwo może być:

- bezpośrednio, w tym przypadku przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub
- pośrednio, w tym przypadku przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

[...]

4. Przedstawiciel musi zgłosić fakt wykonywania działalności na rzecz osoby reprezentowanej, sprecyzować, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie, oraz być umocowany do reprezentowania.

Osoba, która nie zadeklaruje faktu wykonywania działalności w imieniu lub na rzecz [na rachunek] innej osoby, lub taka, która zadeklaruje, że działa w imieniu lub na rzecz [na rachunek] innej osoby, nie będąc umocowaną do reprezentowania, jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz [własny rachunek].

[...]”.

- 9 Artykuł 6 wspomnianego kodeksu stanowi:

1. Jeżeli osoba występuje z wnioskiem do organów celnych o wydanie decyzji wymagającej zastosowania przepisów prawa celnego, dostarcza tym organom wszelkie dane oraz dokumenty niezbędne do jej podjęcia. 2. Decyzja zostaje wydana i podana do wiadomości wnioskodawcy w jak najkrótszym terminie.

Jeżeli wniosek o wydanie decyzji sporządzany jest w formie pisemnej, decyzję [...] podaje się do wiadomości wnioskodawcy na piśmie.

[...]”.

10 Zgodnie z art. 10 kodeksu celnego:

„Przepisy [kodeksu celnego] nie naruszają przepisów krajowych, zgodnie z którymi decyzja nie nabiera mocy lub traci moc z przyczyn niepozostających w związku z przepisami prawa celnego”.

11 Artykuł 68 kodeksu celnego jest sformułowany następująco:

„W celu weryfikacji zgłoszeń przyjętych przez organy celne mogą one przeprowadzić:

- a) kontrolę zgłoszenia i załączonych do niego dokumentów. W celu sprawdzenia prawidłowości danych zawartych w zgłoszeniu organy celne mogą zażądać od zgłaszającego przedstawienia innych dokumentów;
- b) rewizję towarów z jednoczesnym ewentualnym pobraniem próbek w celu dokonania ich dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli”.

12 Artykuł 73 ust. 1 tego kodeksu przewiduje:

„[...] organy celne zwalniają towary po dokonaniu weryfikacji zgłoszenia lub jego przyjęciu bez weryfikacji. [...]”.

13 Artykuł 78 wspomnianego kodeksu, zatytułowany „Kontrola zgłoszeń po zwolnieniu towarów”, stanowi:

„1. Po zwolnieniu towarów organy celne mogą z urzędu lub na wniosek zgłaszającego dokonać sprostowania zgłoszenia.

[...]

3. Jeżeli z kontroli zgłoszenia lub kontroli po zwolnieniu towarów wynika, że przepisy regulujące właściwą procedurę celną zostały zastosowane w oparciu o nieprawidłowe lub niekompletne dane, organy celne podejmują, zgodnie z wydanymi przepisami, niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują”.

Prawo niemieckie

14 Ausfuhrerstattungsverordnung (rozporządzenie w sprawie refundacji wywozowych) z dnia 24 maja 1996 r. (BGBl. 1996 I, s. 766), zmienione pierwszym rozporządzeniem zmieniającym z dnia 27 lipca 2000 r. (BGBl. 2000 I, s. 1233), przewiduje w § 15, zatytułowanym „Wnioskodawca i wniosek”:

„Wniosek o refundację może złożyć tylko [...]

1. [...] osoba wskazana w polu 2 zgłoszenia wywozowego do celów refundacji lub
2. osoba, która złożyła deklarację płatności [...]

Postępowania przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

Sprawa C-608/10

15 Zgłoszeniem wywozowym z dnia 31 stycznia 2005 r. Südzucker zgłosiła wywóz cukru do Szwajcarii w Hauptzollamt Heilbronn (głównym urzędzie celnym w Heilbronn), któremu przedstawiła wystawione na nią pozwolenie na wywóz. W polu 2 tego zgłoszenia jako „nadawca/eksporter”

figurował August Toepfer & Co. KG (zwany dalej „Toepfer”). We wniosku o refundację z dnia 26 kwietnia 2005 r. Südzucker wskazała, że Toepfer został omyłkowo wpisany w tym polu jako eksporter i że w rzeczywistości eksporterem towaru była sama Südzucker, a nie Toepfer.

- 16 Decyzją z dnia 30 maja 2005 r. Hauptzollamt Hamburg-Jonas oddalił wniosek Südzucker o przyznanie refundacji wywozowej z uzasadnieniem, że zgodnie z § 15 ww. w pkt 14 rozporządzenia w sprawie refundacji wywozowych ze zmianami wniosek taki może być złożony jedynie przez osobę wymienioną w polu 2 zgłoszenia wywozowego.
- 17 Po bezskutecznym postępowaniu odwoławczym Südzucker wniosła w dniu 28 sierpnia 2007 r. skargę do sądu krajowego, wnosząc o nakazanie, by Hauptzollamt Hamburg-Jonas przyznał jej refundację wywozową zgodnie z jej wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2005 r. Hauptzollamt Hamburg-Jonas wnosi o oddalenie skargi.
- 18 W tych okolicznościach Finanzgericht Hamburg postanowił zawiesić postępowanie i przedstawić Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowych tylko wtedy, gdy w zgłoszeniu wywozowym złożonym we właściwym urzędzie celnym (art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999) jest wpisany w polu 2 jako eksporter?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 78 ust. 1 i 3 kodeksu celnego zezwala na weryfikację zgłoszenia wywozowego w celu zmiany eksportera w polu 2 zgłoszenia wywozowego i czy organy celne w przypadku takim jak w sprawie przed sądem krajowym są zobowiązane do uregulowania sytuacji i przyznania eksporterowi refundacji wywozowych?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy organy celne mogą uregulować sytuację w rozumieniu art. 78 ust. 3 kodeksu celnego bezpośrednio w ten sposób, że eksporterowi przyznane zostaną refundacje wywozowe bez wymogu uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego?”.

Sprawa C-10/11

- 19 W miesiącach lutym i marcu 1993 r. WEGO umieściła 956 kartonów zamrożonej wołowiny w składzie celnym dla celów refundacji wywozowej z niewiążącym zamiarem wywozu do Egiptu. Zgodnie z jej wnioskiem Hauptzollamt Hamburg-Jonas przyznał decyzjami z dnia 26 marca i 1 kwietnia 1993 r. prefinansowanie w kwocie odpowiadającej refundacji wywozowej wynoszącej 92 764,85 DEM.
- 20 W dniu 7 kwietnia 1993 r. spółka IKS Versmold, z siedzibą w Versmold (Niemcy), zgłosiła w Hauptzollamt Bielefeld na zlecenie i na rachunek WEGO do wywozu do Iraku 833 kartonów zamrożonej wołowiny pochodzących ze wspomnianego składu celnego, przedstawiając egzemplarz kontrolny T 5. W formularzu tym jako „nadawca/eksporter” była wpisana Westfleisch Vieh- und Fleischzentrale Westfalen eG (zwana dalej „Westfleisch”), z siedzibą w Münster (Niemcy). Westfleisch dysponowała zezwoleniem na wywóz mięsa do Iraku. Hauptzollamt Bielefeld odprawił zgłoszone towary zgodnie z wnioskiem. W dniu 8 kwietnia 1993 r. towary zostały wywiezione.

- 21 Pismem z dnia 8 marca 1994 r., skierowanym do Hauptzollamt Hamburg-Jonas za pośrednictwem Hauptzollamt Bielefeld, Westfleisch powiadomiła, że popełniła błąd, wypełniając pole 2 wspomnianego formularza, i że powinna w nim figurować WEGO. Hauptzollamt Bielefeld dopuścił to sprostowanie w dniu 9 marca 1994, o czym jednak nie powiadomiono niezwłocznie WEGO. Hauptzollamt Hamburg-Jonas zwolnił w dniu 17 marca 1994 r. zabezpieczenie złożone przez WEGO.
- 22 Decyzją z dnia 10 grudnia 1997 r. Hauptzollamt Hamburg-Jonas zażądał zwrotu rozpatrywanej refundacji wywozowej, a decyzją z dnia 27 sierpnia 2008 r. oddalił odwołanie wniesione przez WEGO od tego żądania zwrotu. Uznał, że o refundację wywozową może się ubiegać jedynie osoba, która jest wymieniona imiennie jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego. Sprostowanie po zwolnieniu towarów dokonane przez Hauptzollamt Bielefeld niczego nie zmienia, gdyż jednostka właściwa w zakresie refundacji nie jest związana sprostowaniem dokonany przez urząd celny wywozu.
- 23 Na tę ostatnią decyzję WEGO wniosła w dniu 29 września 2008 r. do sądu krajowego skargę o uchylenie decyzji żądającej zwrotu. Hauptzollamt Hamburg-Jonas wnosi o oddalenie skargi.
- 24 W tych okolicznościach Finanzgericht Hamburg postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy właściwy do wypłaty refundacji urząd celny jest związany następczym sprostowaniem wpisu w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub egzemplarza kontrolnego T 5 dokonany przez urząd celny wywozu?”.

Sprawa C-23/11

- 25 Deklaracją płatności z dnia 8 listopada 2001 r. Moksel, reprezentowana przez Nordfrost Kühl- und Lagerhaus GmbH & Co. KG (zwaną dalej „Nordfrost”), z siedzibą w Niemczech, zgłosiła w Hauptzollamt Itzehoe 546 kartonów zamrożonej wołowiny do objęcia procedurą składu celnego dla celów refundacji wywozowej z zamiarem wywozu do Rosji. Hauptzollamt Hamburg-Jonas zgodnie z wnioskiem Moksel przyznał jej decyzją z dnia 11 lutego 2002 r. prefinansowanie w kwocie odpowiadającej refundacji wywozowej w wysokości 9 840,95 EUR.
- 26 W dniu 27 grudnia 2001 r. Nordfrost, na zlecenie i na rachunek Fleischkontor Moksel GmbH (zwanej dalej „Moksel-Regensburg”), z siedzibą w Ratzbonie (Niemcy), zgłosiła w Hauptzollamt Itzehoe do wywozu do Rosji 544 kartony zamrożonej wołowiny. W polu 40 zgłoszenia wywozowego, zatytułowanym „deklaracja skrócona/poprzedni dokument”, jest wzmianka o umieszczeniu przez Moksel w składzie celnym dla celów refundacji, a w polu 2 tego zgłoszenia jako eksporter wskazana jest Moksel-Regensburg. W polu 44 wspomnianego zgłoszenia, zatytułowanym „dodatkowe informacje/załączone dokumenty/świadczenia i pozwolenia”, wymieniono pozwolenie na wywóz, którego posiadaczem jest Moksel. Hauptzollamt Itzehoe przyjął wspomniane zgłoszenie wywozowe, a towary zostały wywiezione w dniu 12 stycznia 2002 r.
- 27 Pismem z dnia 1 lipca 2002 r. Nordfrost zwróciła się do Hauptzollamt Itzehoe z informacją, że wzmianka o umieszczeniu w składzie celnym dla celów refundacji w imieniu Moksel została wpisana omyłkowo w zgłoszeniu wywozowym. Wskazuje się w nim, że ta partia została umieszczona w składzie w imieniu spółki Moksel i powinna być zostać wyprowadzona w ten sam sposób. W dniu 4 lipca 2002 r. Hauptzollamt Itzehoe potwierdził to „sprostowanie” zgłoszenia wywozowego i w tym samym dniu wysłał do Hauptzollamt Hamburg-Jonas „sprostowanie zgłoszenia wywozowego”, zaznaczając m.in. „sprostowanie: odsyła się do pisma Nordfrost w sprawie sprostowania [...] z dnia 1 lipca 2002 r.”.

- 28 Decyzją z dnia 6 stycznia 2003 r. Hauptzollamt Hamburg-Jonas zażądał zwrotu refundacji wywozowej wypłaconej Moksel w drodze prefinansowania, powiększonej o 15%, w wysokości ogółem 11 273,84 EUR, ze względu na to, że Moksel nie przedstawiła dowodu w postaci zgłoszenia wywozowego na to, że produkty, które umieściła w składzie celnym, opuściły terytorium celne Unii Europejskiej. Złożonego zgłoszenia wywozowego nie można było uznać za dowód wywozu, gdyż złożone ono zostało w imieniu Moksel-Regensburg.
- 29 Po bezskutecznym postępowaniu odwoławczym Moksel wniosła skargę do sądu krajowego. Hauptzollamt Hamburg-Jonas wnosi o oddalenie skargi.
- 30 W tych okolicznościach Finanzgericht Hamburg postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowych tylko wtedy, gdy w zgłoszeniu wywozowym złożonym we właściwym urzędzie celnym (art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999) jest wpisany w polu 2 jako eksporter?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
- Czy właściwy do wypłaty refundacji urząd celny jest związany następczym sprostowaniem wpisu w polu 2 zgłoszenia wywozowego dokonany przez urząd celny wywozu?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
- Czy w przypadku takim jak rozpatrywany przez sąd krajowy urząd właściwy do dokonania refundacji może dosłownie zinterpretować wpis w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalić wnioski o refundację wywozową w oparciu o okoliczność, że podmiot, który złożył wniosek o przyznanie refundacji, nie jest eksporterem towaru objętego tym wnioskiem, czy też w sytuacji gdy między oznaczeniem eksportera w polu 2 zgłoszenia wywozowego i poprzednim dokumentem, którym posłużono się w ramach wpisu w polu 40, lub oznaczeniem posiadacza pozwolenia na wywóz podanego w polu 44 istnieją rozbieżności, urząd właściwy do dokonania refundacji ma obowiązek zasięgnięcia informacji u podmiotu, który złożył wniosek o przyznanie refundacji, i w razie potrzeby sprostowania z urzędu wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego?”.
- 31 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 10 marca 2011 r. sprawy C-608/10, C-10/11 i C-23/11 zostały połączone do celów procedury pisemnej i ustnej oraz w celu wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego w sprawach C-608/10 i C-23/11

- 32 W pytaniu pierwszym sformułowanym identycznie w sprawach C-608/10 i C-23/11 sąd krajowy zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 należy interpretować w ten sposób, że posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko wtedy, gdy w zgłoszeniu wywozowym złożonym we właściwym urzędzie celnym jest wpisany w polu 2 jako eksporter.
- 33 Aby udzielić użytecznej odpowiedzi na to pytanie, należy wyjaśnić w pierwszej kolejności kwestię, który podmiot gospodarczy należy uznać za „eksportera” do celów rozporządzenia nr 800/1999. W drugiej kolejności należy ocenić znaczenie faktu, że zidentyfikowany w ten sposób eksporter został lub nie został wymieniony imiennie jako eksporter w zgłoszeniu wywozowym.

- 34 Co się tyczy, po pierwsze, pojęcia „eksporter” w rozumieniu rozporządzenia nr 800/1999, należy zauważyć, że w art. 2 ust. 1 lit. i) tego rozporządzenia zdefiniowano je jako „osobę fizyczną lub prawną, która jest uprawniona do refundacji”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem definicję tę, która nie zawiera żadnego odwołania do prawa państw członkowskich, należy interpretować w sposób autonomiczny (zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie C-98/07 Nordania Finanse i BG Factoring, Zb.Orz. s. I-1281, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Ponadto art. 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 800/1999 stanowi, że „[w] przypadku gdy musi lub może zostać użyte pozwolenie na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji, posiadacz [...] jest uprawniony do refundacji”, oraz że „[e]ksporterem dla potrzeb celnych może być inna osoba niż eksporter w rozumieniu [rozporządzenia nr 800/1999]”.
- 36 Wynika z tego, że kwestia tego, czy daną osobę należy uznać za eksportera w rozumieniu rozporządzenia nr 800/1999, nie zależy od faktu, że została ona bądź nie została wpisana w określonym polu zgłoszenia wywozowego. Mówiąc inaczej, osobę uprawnioną do refundacji wywozowej, to znaczy ewentualnie posiadacza pozwolenia na wywóz, należy uznać za „eksportera” w rozumieniu wspomnianego rozporządzenia, nawet jeśli inna osoba została wpisana w tym polu, jak wydaje się to mieć miejsce w sprawach przed sądem krajowym.
- 37 Po drugie, zgodnie z art. 5 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 800/1999, aby eksporter mógł ubiegać się o wypłatę refundacji wywozowej, jest również zobowiązany „złożyć zgłoszenie wywozowe w urzędzie celnym właściwym ze względu na miejsce, w którym produkty mają być załadowane do środków transportu”. Ponadto art. 24 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1291/2000 przewiduje wyraźnie, że „[b]ez uszczerbku dla art. 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia [...] nr 800/1999, zgłoszenie celne musi zostać dokonane przez właściciela tytularnego lub, gdzie stosowne, osobę, na której rzecz dokonano przeniesienia uprawnień do pozwolenia lub świadectwa, lub ich przedstawiciela w rozumieniu art. 5 ust. 2 [kodeksu celnego]”.
- 38 Zgłoszenie wywozowe, w którym zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 800/1999 wskazane jest, że ma być złożony wniosek o refundację wywozową, powinno być zatem złożone przez samego eksportera lub przez przedstawiciela w rozumieniu art. 5 ust. 2 kodeksu celnego. W tym ostatnim przypadku przedstawiciel jest zobowiązany zgodnie z ust. 4 tego artykułu zgłosić fakt działania na rzecz osoby reprezentowanej.
- 39 Obowiązek ten ma zagwarantować w szczególności, by organy celne mogły przeprowadzić należytą analizę ryzyka, kiedy w indywidualnym przypadku decydują, czy przeprowadzić bezpośrednią kontrolę towarów zgłoszonych do wywozu. Analiza to dotyczy bowiem zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 3122/94 w szczególności osoby eksportera. Aby zatem zapewnić skuteczność rozpatrywanego uregulowania i nie udaremnić takiej analizy ryzyka, organy celne muszą mieć w chwili przyjęcia zgłoszenia wywozowego wiedzę o prawdziwej tożsamości eksportera.
- 40 Wynika z tego, że zgłoszenie wywozowe musi umożliwiać jednoznaczną identyfikację eksportera w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 800/1999, wobec czego powinien być imiennie wpisany w przewidzianym na to polu. Jeżeli rzeczywisty eksporter nie jest w nim wymieniony, nie może on co do zasady ubiegać się o wypłatę refundacji wywozowej.
- 41 Należy dodać w tym kontekście, że organy celne nie są zobowiązane do badania czy wręcz interpretowania zgłoszenia wywozowego w celu weryfikacji, czy z ogółu danych zawartych w tym zgłoszeniu, w szczególności tożsamości posiadacza pozwolenia na wywóz, nie wynika, iż osoba wymieniona jako eksporter w tym zgłoszeniu została wymieniona jako taka omyłkowo.
- 42 Z art. 68 w związku z art. 73 ust. 1 kodeksu celnego wynika bowiem, że organy celne nie są zobowiązane do weryfikacji danych zawartych w zgłoszeniu. Ponadto, jak słusznie podkreślił Hauptzollamt Hamburg-Jonas, wywóz towarów objętych refundacjami wywozowymi przyjmuje masowe

rozmiary. W konsekwencji w chwili kiedy organy celne faktycznie analizują ryzyko związane z danym przypadkiem wywozu, to jest kiedy zostają powiadomione o rozpoczęciu czynności załadunkowych zgodnie z art. 5 ust. 7 lit. b) rozporządzenia nr 800/1999, zwykle nie dysponują jeszcze wszystkimi aktami sprawy i muszą przeprowadzić analizę ryzyka w bardzo krótkim czasie. W tych warunkach nie można uznać, by organy celne były zobowiązane do przeprowadzania szczegółowego badania zapisów w zgłoszeniu wywozowym w celu ewentualnego wykrycia możliwych sprzeczności między tymi zapisami.

- 43 Poza tym, wbrew temu, co Südzucker i WEGO podniosły na rozprawie, art. 5 ust. 7 lit. a) rozporządzenia nr 800/1999 i art. 24 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1291/2000, które mają zagwarantować skuteczność bezpośrednich kontroli prowadzonych przez organy celne, nie ustanawiają „wtórnych” obowiązków, których naruszenie powodowałoby jedynie sankcje mniej dotkliwe niż te, które przewidziane są w przypadku nieprzestrzegania obowiązku głównego. Wręcz przeciwnie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kontrole te są niezbędne do tego, aby można było wypełnić cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych (zob. podobnie wyrok z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie C-77/08 Dachsberger & Söhne, Zb.Orz. s. I-2097, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 Wobec powyższego na pytanie pierwsze w sprawach C-608/10 i C-23/11 należy odpowiedzieć, że art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 należy interpretować w ten sposób, że co do zasady posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko, jeżeli jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego złożonego we właściwym urzędzie celnym.

W przedmiocie pytania drugiego w sprawie C-608/10

- 45 W drugim pytaniu w sprawie C-608/10 sąd krajowy zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy art. 78 ust. 1 i 3 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zezwala na następczą kontrolę zgłoszenia wywozowego do celów refundacji w celu zmiany nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne w sprawie takiej jak przed sądem krajowym są zobowiązane do uregulowania sytuacji i przyznania eksporterowi refundacji wywozowej.
- 46 W tym względzie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że rozporządzenie nr 800/1999 nie zawiera przepisu dotyczącego możliwości następczej kontroli zgłoszenia wywozowego, to znaczy po zwolnieniu towarów. Niemniej Trybunał orzekł już, że wywóz w rozumieniu tego rozporządzenia stanowi procedurę celną i że zasadniczo przepisy ogólne kodeksu celnego mają zastosowanie do wszystkich zgłoszeń wywozowych dotyczących towarów objętych refundacją wywozową, bez uszczerbku dla przepisów szczególnych (zob. wyrok z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-353/04 Nowaco Germany, Zb.Orz. s. I-7357, pkt 45–47). Przepisem mającym zastosowanie do okoliczności sprawy przed sądem krajowym jest więc art. 78 kodeksu celnego dotyczący kontroli zgłoszeń po zwolnieniu towaru.
- 47 W drugiej kolejności, co się tyczy zakresu tego ostatniego przepisu, Trybunał wyjaśnił już, że jego logika polega na dostosowaniu procedury celnej do rzeczywistej sytuacji (wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawach połączonych C-430/08 i C-431/08 Terex Equipment i in., Zb.Orz. s. I-321, pkt 56). Ponadto przepis ten nie rozróżnia między omyłkami lub pominięciami, które można sprostować, a tymi, których sprostować nie można (zob. wyrok z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-468/03 Overland Footwear, Zb.Orz. s. I-8937, pkt 63). Wynika z tego, że art. 78 ust. 3 kodeksu celnego pozwala co do zasady na sprostowanie w zgłoszeniu wywozowym nazwy eksportera figurującej w polu 2.
- 48 Co się tyczy kwestii, czy organy celne są nie tylko uprawnione do uregulowania sytuacji i przyznania eksporterowi wnioskowanej refundacji wywozowej, lecz również są do tego zobowiązane, Trybunał przypomniał już, że jeżeli zgłaszający zwraca się o skontrolowanie swego zgłoszenia, organy te zobowiązane są rozpatrzyć jego wniosek co najmniej w celu ustalenia, czy należy przeprowadzić tę

kontrolę, i że przeprowadzenie kontroli wnioskowanej przez zgłaszającego podlega tym samym ocenie organów celnych zarówno co do zasady, jak i wyniku (zob. ww. wyrok w sprawie Terex Equipment i in., pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo). Organy te dysponują więc szerokim zakresem uznania.

- 49 Trybunał wyjaśnił również, że w ramach tej pierwszej oceny organy celne biorą pod uwagę w szczególności, czy możliwe jest przeprowadzenie kontroli danych zawartych w zgłoszeniu, które ma być sprostowane, oraz we wniosku o sprostowanie. Jeśli sprostowanie jest co do zasady możliwe, organy celne są zobowiązane albo oddalić wniosek zgłaszającego w drodze decyzji z uzasadnieniem, albo dokonać wnioskowanego sprostowania (zob. ww. wyrok w sprawie Terex Equipment i in., pkt 59, 60 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 50 Należy jednak dodać w tym względzie, iż sam fakt, że w chwili złożenia wniosku o sprostowanie zgłoszenia wywozowego towary opuściły już terytorium Unii i że bezpośrednia kontrola tych towarów przed wywozem stała się tym samym niemożliwa, nie pozwala stwierdzić, by sprostowanie danego zgłoszenia nie było możliwe. O ile bowiem, aby można było wypełnić cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych, niezbędne jest co do zasady, by część towarów wywożonych poza Unię poddawana była kontrolom bezpośrednim, jak powiedziano w pkt 43 niniejszego wyroku, brak takiej kontroli w określonym przypadku nie stoi koniecznie na przeszkodzie temu, by biorąc pod uwagę szczególne okoliczności tego przypadku, można było mimo wszystko wypełnić te cele.
- 51 Trybunał orzekł również, że jeżeli przy sprostowaniu zgłoszenia okaże się, że cele danej procedury celnej pozostały niezagrażone, w szczególności ponieważ towary objęte tą procedurą zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, organy celne zobowiązane są podjąć zgodnie z art. 78 ust. 3 kodeksu celnego niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują, nawet jeżeli zgłaszający swoim zachowaniem zakłócił bezpośrednio możliwość przeprowadzenia kontroli przez organy celne (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Terex Equipment i in., pkt 46, 62).
- 52 Na pytanie drugie w sprawie C-608/10 należy więc odpowiedzieć, że art. 78 ust. 1 i 3 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na kontrolę zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów do celów refundacji w celu sprostowania nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne są zobowiązane
- po pierwsze, zbadać, czy sprostowanie tego zgłoszenia należy uznać za możliwe, ponieważ w szczególności cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrażone, a dane towary zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, jak również
  - po drugie, podjąć ewentualnie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.

W przedmiocie pytania trzeciego w sprawie C-608/10

- 53 W pytaniu trzecim w sprawie C-608/10 sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 oraz przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że organy celne w sprawie takiej jak przed sądem krajowym, gdzie posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, mogą przyznać mu refundację wywozową bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.
- 54 W tym względzie należy przypomnieć, że eksporter – jak wynika z pkt 40 niniejszego wyroku – nie może co do zasady ubiegać się o wypłatę refundacji wywozowej, jeżeli nie jest wymieniony w odpowiednim polu zgłoszenia wywozowego. Niemniej – jak stwierdzono w pkt 52 niniejszego

wyroku – właściwe organy są uprawnione do sprostowania zgłoszenia wywozowego w odniesieniu do osoby eksportera, nawet po zwolnieniu towarów, w szczególności jeżeli okaże się, że cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrożone.

- 55 Otóż jak słusznie podkreśliła Komisja Europejska, niezbędne jest, by wykonanie tego uprawnienia dyskrejonalnego przez organy celne prowadziło faktycznie do sprostowania zgłoszenia wywozowego. Takie wyraźne sprostowanie jest wymagane dla zagwarantowania przejrzystego i prawidłowego przebiegu procedury celnej. Ponadto wniosek ten wynika, co najmniej w sposób dorozumiany, z orzecznictwa Trybunału (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 1999 r. w sprawie C-54/95 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-35, pkt 77; i postanowienie z dnia 30 kwietnia 2004 r. w sprawie C-446/02 Gouralnik, Rec. s. I-5841, pkt 36).
- 56 Na pytanie trzecie w sprawie C-608/10 należy więc odpowiedzieć, że art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 oraz przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak przed sądem krajowym, w której posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, organy celne nie mogą przyznać mu refundacji wywozowej bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.

W przedmiocie jedyne pytania w sprawie C-10/11 i pytania drugiego w sprawie C-23/11

- 57 W jedynym pytaniu w sprawie C-10/11 i pytaniu drugim w sprawie C-23/11 sąd krajowy zwraca się zasadniczo o ustalenie, czy przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub egzemplarza kontrolnego T 5.
- 58 Jak wynika z postanowień odsyłających, w sprawach przed sądem krajowym sporna jest w szczególności kwestia, czy strony zostały skutecznie powiadomione o decyzjach zawierających sprostowanie. Sąd krajowy podnosi również kwestię, czy te sprostowania stanowią „decyzje” w rozumieniu art. 4 pkt 5 kodeksu celnego, które mogłyby wiązać główny urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej.
- 59 W tym względzie należy stwierdzić, że ani rozporządzenie nr 800/1999 lub – w odniesieniu do sprawy C-10/11 – poprzedzające je rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351, s. 1), ani kodeks celny nie zawierają wyczerpującego uregulowania materialnych i formalnych przesłanek, które musi spełniać decyzja, aby mogła wywierać skutki prawne.
- 60 Co się tyczy kodeksu celnego, definiuje on pojęcie „decyzja” w art. 4 pkt 5 jako „każdą czynność administracyjną dotyczącą prawa celnego, podjętą przez organ celny w indywidualnym przypadku, mającą skutki prawne w odniesieniu do jednej lub kilku osób określonych lub mogących zostać określonymi”. Na płaszczyźnie formalnej art. 6 ust. 2 akapit drugi tego kodeksu przewiduje w szczególności, że decyzję podaje się do wiadomości wnioskodawcy na piśmie, jeżeli wniosek o wydanie decyzji sporządzony jest – tak jak w sprawach przed sądem krajowym – w formie pisemnej.
- 61 Artykuł 6 ust. 2 kodeksu celnego nie reguluje jednak ani sposobu powiadomienia czy też bardziej konkretnie sposobu doręczenia decyzji na piśmie wnioskodawcy, ani w szczególności kwestii, czy decyzja, o której wnioskodawca nie został prawidłowo powiadomiony, nie wywiera z tego powodu skutków prawnych.
- 62 Ponadto art. 10 kodeksu celnego przewiduje wyraźnie, że jego przepisy dotyczące uchylecia, cofnięcia lub zmiany decyzji korzystnej dla osoby zainteresowanej „nie naruszają przepisów krajowych, zgodnie z którymi decyzja nie nabiera mocy lub traci moc z przyczyn niepozostających w związku z przepisami

prawa celnego”. W konsekwencji zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich to one są właściwe do uregulowania tych aspektów proceduralnych. Muszą one jednak czuwać nad tym, by przepisy te nie były mniej korzystne od przepisów dotyczących podobnych sytuacji o charakterze wewnętrznym (zasada równoważności) ani by nie czyniły w praktyce niemożliwym lub zbyt utrudnionym wykonywanie uprawnień nadanych w porządku prawnym Unii (zasada skuteczności) (zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie C-1/06 Bonn Fleisch, Zb.Orz. s. I-5609, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 63 W sprawie takiej jak przed sądem krajowym, w której wnioskodawców nie powiadomiono o decyzjach zawierających sprostowanie – w każdym razie nie bezpośrednio, kwestia tego, czy decyzje te stanowią „decyzje” w rozumieniu art. 4 pkt 5 kodeksu celnego wywierające skutki prawne, podlega więc prawu krajowemu. Ocena ta należy tym samym do sądu krajowego.
- 64 Jedynie w wypadku gdyby okazało się, że decyzje zawierające sprostowanie zostały wydane skutecznie i wywołują skutki prawne – niezależnie od możliwości wniesienia skargi na te decyzje przez zainteresowanego – powstaje kwestia, czy są one wiążące dla urzędu celnego właściwego do wypłaty refundacji wywozowej.
- 65 Z postanowień odsyłających w sprawach C-10/11 i C-23/11 wynika jednak, że wątpliwości wyrażone w tym kontekście przez sąd krajowy dotyczą jedynie wypadku, w którym decyzje zawierające sprostowanie przyjęte przez urząd celny wywozu obarczone są szczególnie poważną i oczywistą wadą, podczas gdy w braku takiej wady urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tymi decyzjami.
- 66 Jak wynika z odpowiedzi udzielonej na pytanie drugie w sprawie C-608/10, w sprawach takich jak przed sądem krajowym urzędy celne wywozu są co do zasady uprawnione do zastosowania art. 78 ust. 1 i 3 kodeksu celnego i do weryfikacji zgłoszenia wywozowego w celu sprostowania nazwy wymienionego w nim eksportera. Rozważania, które doprowadziły do udzielenia tej odpowiedzi, można poza tym przenieść w całości na weryfikację i sprostowanie egzemplarza kontrolnego T 5, kiedy używa się go – jak to ma miejsce w sprawie C-10/11 – jako zgłoszenia wywozowego do celów refundacji wywozowych. Z tego punktu widzenia rozpatrywane decyzje zawierające sprostowanie nie są dotknięte żadną wadą, a tym bardziej wadą poważną i oczywistą.
- 67 Wobec powyższego na jedyne pytanie w sprawie C-10/11 i pytanie drugie w sprawie C-23/11 należy odpowiedzieć, że w sprawach takich jak przed sądem krajowym przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub ewentualnie egzemplarza kontrolnego T 5, o ile decyzja zawierająca sprostowanie spełnia wszystkie przesłanki formalne i materialne „decyzji” przewidziane zarówno w art. 4 pkt 5 kodeksu celnego, jak i właściwych przepisach prawa krajowego. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te są spełnione w zawisłych przed nim sprawach.

W przedmiocie pytania trzeciego w sprawie C-23/11

- 68 W pytaniu trzecim w sprawie C-23/11 sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 jak też przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak przed sądem krajowym i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonaniem przez urząd celny wywozu, jest uprawniony potraktować dosłownie wpis figurujący w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalić wnioski o refundację wywozową na tej podstawie, że wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Sąd krajowy zwraca się również o ustalenie, czy ten sam urząd celny, w sytuacji gdy istnieje rozbieżność między oznaczeniem eksportera w polu 2 zgłoszenia wywozowego i poprzednim dokumentem, o którym jest wzmianka w polu 40 tego

zgłoszenia, lub posiadaczem pozwolenia na wywóz wymienionego w polu 44 wspomnianego zgłoszenia, ma obowiązek zwrócić się w tej kwestii do autora wniosku o refundację. W końcu wspomniany sąd zwraca się z pytaniem, czy ewentualnie wspomniany urząd celny powinien sprostować z urzędu wpis zawarty w polu 2 zgłoszenia wywozowego.

- 69 W tym kontekście należy przypomnieć, że – jak stwierdzono w pkt 64 niniejszego wyroku – w sprawach przed sądem krajowym sprostowania dokonane przez urzędy celne wywozu nie wiązałyby urzędu celnego właściwego do wypłaty refundacji wywozowej jedynie, gdyby nie stanowiły skutecznych decyzji, czego ustalenie leży w kompetencji sądu krajowego.
- 70 Niemniej w tym ostatnim przypadku należałoby uznać, że organy celne nie odpowiedziały na wniosek o sprostowanie złożony przez Moksel. Z art. 6 ust. 2 kodeksu celnego, jak też z pkt 50 ww. wyroku w sprawie Overland Footwear wynika tymczasem, że organy te są zobowiązane albo oddalić taki wniosek w drodze decyzji z uzasadnieniem, albo dokonać wnioskowanego sprostowania „w jak najkrótszym terminie”.
- 71 W tym kontekście – jak wynika z pkt 52 niniejszego wyroku – organy celne są zobowiązane z jednej strony zbadać, czy cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrożone i czy dane towary rzeczywiście zostały wywiezione, jak też z drugiej strony ewentualnie podjąć niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.
- 72 W konsekwencji urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak przed sądem krajowym i przy założeniu, że nie jest związany sprostowaniem dokonany przez urząd celny wywozu, może potraktować dosłownie wpis, ewentualnie sprostowany, zawarty w polu 2 zgłoszenia wywozowego dopiero po należyтым rozpatrzeniu wniosku o sprostowanie złożonego przez Moksel.
- 73 Co się tyczy w końcu kwestii, który konkretnie organ celny jest właściwy do rozpatrzenia wniosku o sprostowanie złożonego przez Moksel, należy stwierdzić, że podlega ona wyłącznie prawu krajowemu.
- 74 Nawet jeżeli w niniejszym przypadku Hauptzollamt Hamburg-Jonas jest zgodnie z prawem niemieckim uprawniony do weryfikacji zgłoszenia wywozowego i ewentualnie jego sprostowania, to musi on faktycznie dokonać rozstrzygnięcia w tym zakresie, uwzględniając rozważania przedstawione w pkt 45–52 niniejszego wyroku, i musi powiadomić zgłaszającą o swej decyzji w jak najkrótszym terminie.
- 75 Jeżeli natomiast Hauptzollamt Hamburg-Jonas nie jest właściwy do przeprowadzenia tej weryfikacji, zobowiązany jest do tego urząd celny wywozu. Kwestia tego, czy ten ostatni urząd celny jest związany swoim wcześniejszym zachowaniem, to jest sprostowaniem nazwy eksportera dokonany przez bez powiadomienia na piśmie o tej decyzji, podlega prawu niemieckiemu.
- 76 Uwzględniając całość powyższych rozważań na pytanie trzecie w sprawie C-23/11 należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999 jak też przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak przed sądem krajowym i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonany przez urząd celny wywozu, nie jest uprawniony do dosłownego potraktowania wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalenia wniosku o refundację wywozową na tej podstawie, że wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Jeżeli natomiast właściwy urząd celny uwzględnił wniosek o sprostowanie i skutecznie sprostował nazwę eksportera, urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tą decyzją.

W przedmiocie kosztów

⁷⁷ Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 90/2001 z dnia 17 stycznia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że co do zasady posiadacz pozwolenia na wywóz jest uprawniony do refundacji wywozowej tylko, jeżeli jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego złożonego we właściwym urzędzie celnym.
- 2) Artykuł 78 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na kontrolę zgłoszenia wywozowego po zwolnieniu towarów do celów refundacji w celu sprostowania nazwy eksportera figurującej w przewidzianym na to polu i że organy celne są zobowiązane:
  - po pierwsze, zbadać, czy sprostowanie tego zgłoszenia należy uznać za możliwe, ponieważ w szczególności cele przepisów Unii w zakresie refundacji wywozowych pozostały niezagrożone, a dane towary zostały rzeczywiście wywiezione, co powinien wykazać zgłaszający, jak również
  - po drugie, podjąć ewentualnie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują.
- 3) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, oraz przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak C-608/10, w której posiadacz pozwolenia na wywóz nie jest wpisany jako eksporter w polu 2 zgłoszenia wywozowego, organy celne nie mogą przyznać mu refundacji wywozowej bez uprzedniego sprostowania zgłoszenia wywozowego.
- 4) W sprawach takich jak C-10/11 i C-23/11 przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany dokonaniem przez urząd celny wywozu po zwolnieniu towarów sprostowaniem wpisu figurującego w polu 2 zgłoszenia wywozowego lub ewentualnie egzemplarza kontrolnego T 5, o ile decyzja zawierająca sprostowanie spełnia wszystkie przesłanki formalne i materialne „decyzji” przewidziane zarówno w art. 4 pkt 5 rozporządzenia nr 2912/92, jak i właściwych przepisach prawa krajowego. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te są spełnione w zawiśłych przed nim sprawach.
- 5) Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia nr 800/1999, zmienionego rozporządzeniem nr 90/2001, jak też przepisy celne Unii należy interpretować w ten sposób, że urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej w sprawie takiej jak C-23/11 i przy założeniu, że zgodnie z prawem krajowym nie jest związany sprostowaniem dokonaniem przez urząd celny wywozu, nie jest uprawniony do dosłownego potraktowania wpisu zawartego w polu 2 zgłoszenia wywozowego i oddalenia wniosku o refundację wywozową na tej podstawie, że

wniosku tego nie złożył eksporter produktów objętych tym wnioskiem. Jeżeli natomiast właściwy urząd celny uwzględnił wniosek o sprostowanie i skutecznie sprostował nazwę eksportera, urząd celny właściwy do wypłaty refundacji wywozowej jest związany tą decyzją.

Podpisy